

Txevengur

Andrei Platónov

Vingué una pluja llarga i l'Dvànov no agafà el camí de les muntanyes fins cap al tard. A baix s'obria la vall tenebrosa del riu estepari i calmós. Es veia que el riu era mort: els al·luvions torrencials l'havien colgat i ja no corria llarg, sinó que s'eixamplava i formava pantans. La tristesa nocturna ja hi planava. Els peixos baixaven al fons; els ocells s'envolaven cap a dins dels nius; els insectes s'estaven immòbils a les fenedures del canyís inert. Les criatures vives estimaven l'escalfor i la llum excitant del sol, el seu clam solemne s'havia encongit dins de caus pregons i s'havia alentit fins a ser un xiuxiueig.

Però l'Dvànov sentia en l'aire estrofes incomprendibles de la cançó diürna i volia tornar-los a posar lletra. Coneixia l'emoció de la vida que es repetia, que es multiplicava per la simpatia que tenia al voltant. Però un ventijol arrabassava i escampava per l'espai les estrofes de la cançó, que es barrejaven amb les forces tenebroses de la natura i esdevenien sordes com el fang. Sentia un moviment que no s'assemblava al seu sentiment de consciència.

En aquell món que es vinclava i s'anava apagant, l'Dvànov es posà a parlar amb ell mateix. Li agradava enraonar sol en espais oberts però, si algú l'hagués sentit, hauria tingut la mateixa vergonya que un amant sorprès amb l'estimada en la foscor de l'amor. Només les paraules converteixen en pensament el sentiment que flueix, per això l'home que reflexiona enraona. Però enraonar tot sol és un art, enraonar amb els altres és un entreteniment.

Andrei Platónov. *Txevengur*. Edicions de 1984, Barcelona 2009

Traducido por Miquel Cabal Guarro